NÁVRAT
Pradávných
Jana Beranová

NÁVRAT PRADÁVNÝCH

Jana Beranová

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 81. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Jana Beranová
Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Petra Čechová
Konečná úprava: Monika Kurucová
Solisky: IG
IG @nicol_keithe_autor
IG @misha_cte_eroticke.romany
IG @moniska_rada_cte
IG @_everystoryhasahero

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 07052025
ISBN:

978-80-53031-77-6 epub
978-80-53031-78-3 mobi
978-80-53031-79-0 PDF

Anotace

Někdy vám do života vstoupí správné věci v nesprávnou dobu. Vrátil jsem se po letech, abych nalezl peklo i ráj. Přišel jsem o všechno, co jsem kdy znal. Ale uprostřed té temnoty jsem našel ji – světlo, které mě vede na mé cestě ke spravedlnosti, jež mne drží naživu v boji o pravdu a je mou nadějí, že ještě není vše ztraceno a i já mám své právo na štěstí.

***

Roky jsem snila o svém spřízněném druhovi a pak se objevil on: silný, odvážný… a zlomený. S každým jeho pohledem i dotekem jsem věděla, že mu patří mé srdce. Jenže milovat někoho, kdo nosí takové jizvy, znamená čelit temnotě, která obklopuje nás oba. Ovšem láska, skutečná láska, je silnější než bolest a nespravedlnost – nebo v to alespoň musím věřit.

Upozornění:

Děj místy nese prvky násilí, manipulace a obsahuje sexuální scény, vulgární výrazy a témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá.
Vhodné pro 18+

Věnování:

Mým dcerám. Jste mými největšími podporovatelkami i upřímnými kritiky. Pokud tohle čtete, a ještě vám není osmnáct, koukejte tu knihu okamžitě odložit!

Kapitola 1

Ayla

Kiernan podupává nohou. Už mě tím celkem štve. Jessica si nervózně okusuje nehty. Lehce ji plácnu přes ruku, za což si obratem vysloužím Alfovo výhružné zavrčení.

Pokusím se vrátit ke svým tabulkám, jenže v tom křiku, co se ozývá za dveřmi, se nedá pořádně soustředit. Podstrčím své šéfové monitor pod nos. V rychlosti přelétne údaje očima, ale nemyslím si, že je plně vnímá.

Kruci, sedím tady snad celou dobu zbytečně?

„Věřím ti, že máš čísla jako vždy správně. Pošli to," vybídne mě.

Povzdechnu si a přiložím soubor k rozepsanému e-mailu. Zatoužím po své dávce nikotinu, kterou si jednou za čas dopřeju. Hmátnu do kapsy pro vaporizér. Z hlasitého zařvání se mi zježí chlupy na zátylku a přejde mě chuť.

Zaklapnu notebook, sehnu se pro brašnu a vecpu do ní i papíry, které jsem měla na klíně. Pomaličku se zvedám.

Ve dveřích se zjeví Ashton a k holé hrudi si tiskne malý uzlíček. V očích se mu lesknou slzy dojetí.

„Mám dceru! No není nádherná?"

Alfa i jeho žena se k němu hned vrhnou.

„Florence Jessico Rockwoodová, představuji ti tvou tetu Jessii a strýčka Kiernana," nechává je hrdě nakouknout.

Ve tvářích se jim zračí pohnutí, když si toho drobečka prohlížejí. Na jednu stranu bych novou členku smečky taky ráda viděla, pak mě však nepříjemně bodne u srdce. Moje biologické hodiny v poslední době naprosto šílí a já ještě nemám ani pitomého druha.

„Jak je na tom Christie?" vyptává se hned starostlivě její starší sestra.

„Porod byl hodně těžký. Malá ji dost potrhala a přišla o spoustu krve. Doktorka ji dává dohromady."

„Tak abych ji šla podpořit a mohu ji aspoň držet za ruku, zatímco se Ash bude věnovat miminku, ne?“ kývne svému manželovi, letmo ho políbí na rty a následuje svého švagra a neteřinku na sál.

Přeju jim to. Já jim jejich štěstí vážně přeju. Ale zkrátka... Jak je možné, že takový cucák jako Ashton už má ve svém věku ženu a dítě? Vždyť ho ani neplánovali a podařilo se jim spíš omylem.

A já pořád nic? Bohyně, sakra, haló?! Já jsem tady taky. Nepozapomněla jsi na mě trochu?

Zaskočím si do kuchyně pro pořádně silné kafe. Sleduji, jak černá tekutina z kávovaru proudí do květovaného hrnku. Dneska budu makat do noci, abych přišla na jiné myšlenky. Ostatně, jako většinu svých večerů. Od rozchodu s Jinxem před dvěma lety nějak nemám na chlapy štěstí a už vlastně ani nemám náladu něco zkoušet.

Sehnat dneska vlkodlaka k světu? Prakticky nemožné. A nějaké povyražení s lidskými muži? Buď jim budu svou identitu tajit a pořád se hlídat, nebo se ke svému druhu přihlásím. Pak obvykle nastanou dvě situace – vyděsí se a zdrhnou, v opačném případě mě chtějí nanejvýš na místě ojet, protože by rádi vyzkoušeli nějakou *exotiku.* Blbci!

Vyndám počítač na svůj kancelářský stůl a čekám, až naběhne z režimu spánku. Potáhnu párkrát z vaporizéru a pak složím hlavu do dlaní. Vyruší mě až cvaknutí kliky a Jessičin příchod.

Sjede mě pohledem a zvážní. Usadí se na svou kolečkovou židli, s níž popojede ke mně.

„Co se děje, Aylo?“

„Nic. Co by se mělo dít? Mám jen spoustu práce a zrovna se do ní chystám pustit.“

„Mě neoblbneš, na to tě znám příliš mnoho let. Tenhle výraz jsem párkrát viděla. Ven s tím.“

„Padla na mě nějaká depka. Už jsem asi stará a nikdo mě nechce. Vlastní mládě taky v nedohlednu. Nejspíš zůstanu navěky na ocet jen jako oblíbená tetička všech vlčat ve smečce,“ povzdychnu si.

„Ale no tak,“ obejme mě Jessica kamarádsky okolo ramen. „Bohyně s tebou má určitě velkolepé plány! Copak by mohla tak

výjimečné ženě, jakou jsi ty, přiřadit prvního nekňubu, co se nachomýtne?“

„Pro začátek by mi mohla poslat aspoň někoho, s kým bych si vrzla. Dobrý sex jsem už neměla pár měsíců.“

Jess po mně vrhne káravý pohled.

„A jak chceš asi ulovit někoho, kdo by si *zavrzal*, když sedíš pořád zavřená v kanceláři, hm?“

„Tak pojďme někam vyrazit! Uděláme si dámskou jízdu,“ navrhnu jí impulzivně.

„Dneska? Víš, říkala jsem si, že bych vzala zatím malinkou Florence mezi svá mláďata a postarala se o ni. Christine je vážně dost dorasovaná, potřebuje hodně spát a odpočívat, aby mohla regenerace působit. Navíc, nemám hlídání ani pro svoje děti…“

„Prckové mají taky tatínky, ne?“

„Jo, ale…“

„Hele, byli při výrobě? Byli. Tak ať se teď starají. Tobě by taky prospělo trochu si odfrknout.“

„Kdy se z tebe stal takový cynik?“ povzdychne si.

„Ani ti nevím. Život mě naučil. Tak jak? Dáme si něco lehkého k večeři a pár drinků v Ashtonově restauraci? Aspoň uděláme novopečenému otci nějaký kšeft.“

„Fajn. Nebude od věci ochutnat pro změnu taky Gastonovo jídlo. Ty zapiješ Florence za nás obě, já si objednám nealko a budu řídit.“

„Tak se mi líbíš! Jdu na sebe něco hodit. Měla bys taky, ale bacha, nepřežeň to, aby tě v tom Kiernan vůbec pustil. Známe ho, žárlivce.“

„Pozor! Můj muž prý nežárlí. Jen je teritoriální a chrání si, co je jeho,“ zašklebí se na mě Jessica.

Obě naráz vstaneme a vyrazíme z kanceláře. Představa dnešního večera mi zvedne náladu. Jess je nejen skvělá šéfová, ale také nejlepší přítelkyně, jakou mám.

Natáhnu na sebe prosté pouzdrové šaty, jejichž pas zvýrazním širokým páskem. Rozpustím si vlasy, vykartáčuju si je a poupravím si lehce řasenku. Nikdy jsem se moc nelíčila a na dámskou jízdu s Jess své fintění taky přehánět nemusím. Připnu si pouze výraznější

náušnice, které rozzáří můj obličej. Prohlédnu se ve velkém zrcadle, abych zhodnotila výsledek svého snažení.

Sakra, holka. Vypadáš docela k světu. Tak kde to s tím druhem vázne?

Se svou dnešní parťačkou se potkávám ve vstupní hale. Přes prosté černé šaty si přehodila bleděmodrou hedvábnou košili a uvázala si ji pod prsy. Temně rudé vlasy jí v jemných loknách spadají na záda. Loučí se se svým mužem, jenž ji i po těch letech stále hltá pohledem. Na boku drží jejich nejmladší holčičku a okolo pobíhá tříletý Vincent. Automaticky se k němu rozběhnu, když vidím, že má tendenci nadzvedávat konzolový stolek.

Síla. Ano, ta je odkazem, který mu předali Pradávní skrz zlatou krev jeho matky.

„Vinci, broučku, co jsme si povídali? Na vratké věci nesaháme, mohly by na tebe spadnout," skloním se k němu.

Upře na mě svá nebesky modrá očka. Ta mají všichni tři mladší potomci po Alfovi.

„Tatínek *žíkal*, že nemáte s maminkou dělat žádné *vymoleniny,*" kýve důležitě hlavičkou a své gesto doprovází vztyčeným ukazováčkem.

Vtisknu mu pusu do vlásků. Zvednu dva prsty k přísaze a snažím se udržet vážnou tvář, když mu slibuji, že na žádné *vymoleniny* s jeho matkou ani nepomyslíme.

„Byla jsem ještě za Christie. Chudinka, je fakt vyřízená. Malinkou je schopná tak akorát nakojit a pak zase odpadne. Doufejme, že regenerace brzy zafunguje. Ashton o ni má dost obavy a zároveň až moc úzkostlivě kontroluje dcerku, jestli jí nic nechybí."

„To si sedne. Nebyl jsem jiný. U Hopiny postýlky jsem byl schopen prosedět hodiny a dívat se, jak spinká. Neustále jsem hlídal, jestli se nebudí hlady či zda monitor dechu funguje správně. Sebemenší zakňourání okamžitě vzbuzovalo mou pozornost. A podívej, jaký pohodový a vyklidněný otec je ze mě dneska," zazubí se široce Kiernan a vypne hrdě hruď.

Na jedné ruce nadhodí Joy a druhou polapí Vincenta, který před sebou tlačí plně naložený botník a přitom vydává zvuky napodobující

mašinku. Zvednu obočí, protože s mou muší váhou bych tím kusem nábytku sotva pohnula, a to i ve svém věku.

„Tak tu na ty naše rarachy dávej dobrý pozor, ty vyklidněný otče," přitáhne si ho Jess k polibku. On vypustí Vince k další botníkové jízdě a jí okamžitě omotá paži okolo pasu, aby ji u sebe podržel déle.

„Bez obav. A vy dvě…"

„Žádné *vymoleniny*, spolehni se!" houknu na něj, když čapnu jeho ženu za ruku a táhnu ji k východu.

***

Restaurace, jíž vládne náš Ashton, se stala během krátké chvíle nejvyhlášenějším podnikem v okrese. Nedivím se. Ten kluk má neskutečný talent. K ruce si vzal dalšího kulinářského mistra, který vařival v nejlepších evropských kuchyních. Ti dva spolu vytvořili něco jedinečného.

Ano, pamatuji si, jak jsem skřípala zuby, když jsem schvalovala proplácení faktur za vybavení. Zpětně však nelituji jediného centu, když vkročíme do vkusně zařízeného interiéru, u jehož vstupu nás vítá číšník s postavou medvěda.

„Bobe!" roztáhne se Jessiina tvář úsměvem. „Budeš pro nás mít dvě místečka?"

„Pro vás kdykoli, Jess. Rád tě zase vidím," stiskne jí pravačku ve svých prackách.

Tenhle dobrosrdečný gigant, který býval kdysi dávno jejím kolegou v Reného baru, je nejúslužnější a nejpozornější obsluha, jakou jsme si mohly přát.

Zavede nás ke krásně prostřenému stolu, jejž tu má smečka vždy rezervovaný pro své členy. Odsune nám židle a během vteřinky před nás pokládá jídelní lístky. Rovnou ho požádám o martini a má společnice o svůj oblíbený jahodový džus.

„Díky, že sis se mnou vyrazila. Už jsem asi vážně potřebovala mezi lidi," prohodím jejím směrem a poťukávám prstem na řádek nabízející rumpsteak, který mě v menu zaujal nejvíc.

„Měla bych tě vytáhnout častěji," povzdychne si a pohladí mě po hřbetu ruky. „Jsem holt kamarádka na houby. Jenže většinu mého volného času zkonzumuje rodina, práce nebo dobročinné projekty s Mariellou."

„Tím se netrap. Máš všechno, co bych si přála. Tak si to užívej naplno," pokusím se na ni nepřesvědčivě usmát. Jistě, že mě okamžitě prokoukne. Zná mě opravdu příliš dlouho.

„Aylo… netušila jsem, že se tím tak moc trápíš. Já ale vím – ne, já doslova přísahám, že to cítím v kostech. Bohyně už pro tebe toho pravého má. Jen čeká na správnou příležitost, kdy ti ho naservírovat."

Mám nutkání podělit se s ní o svou utkvělou představu sexy chlapíka válejícího se na stříbrném tácu, kterou ve mně její poznámka vyvolala, ale nos mi pohladí zvláštně vábivé aroma. Připomíná mi směs pražených lískových oříšků a mechu.

Že by Gaston zase experimentoval se surovinami?

Z přemýšlení mě vytrhne Bob. Zdvořile se pokloní, položí před nás nápoje a zeptá se na naše objednávky. Zadáme mu je, přiťukneme si a já raději odvádím řeč jinam. Lískové oříšky se někam záhadně vypařily.

O několik desítek minut později si spokojeně otřu ústa ubrouskem. Posíláme do kuchyně naše upřímné pochvaly, když nám náš milý číšník odnáší vymetené talíře.

„Tak co, cítíš se líp?" ptá se Jess a upravuje si uzel na košili.

„Jo. Užila jsem si s tebou prima večer. K dokonalosti by mu už scházelo jen to, aby mi tu jako zákusek přistál od Bohyně ten můj druh a můžeme spokojeně frčet domů," zakřením se na ni a upiju z druhé sklenky martini.

Vypadá, že se jí ulevilo, když na tohle téma konečně vtipkuju a úsměv mi oplatí. Ten se jí však z tváře vypaří ve chvíli, kdy na mne ukáže muž, jehož silueta nám zcela zacloní výhled. Oříšky s mechem jsou v plné palbě zpět.

„Ty. Měla by sis dávat pozor na to, co si přeješ. Mohlo by se ti to splnit," pronese nesmírně hlubokým hlasem, který udeří na ty správné struny v mém nitru.

V Jess se probudí její ochranářské pudy. Vztyčí se a se vzdorovitě zvednutou bradou čelí chlapovi o hlavu vyššímu, než je ona sama.

„Pane, laskavě nás neobtěžujte, ano?“

Muž před ní o krok ucouvne a střelí po mně pohledem jantarových očí. Hodím si nohu přes nohu a pobaveně jejich interakci sleduji.

„Klid, Jessie,“ mírním ji, „zdá se, že Bohyně mě vyslyšela tentokrát opravdu rychle a poslala mi mou spřízněnou polovinu. Dle jeho vůně usuzuji, že před námi asi stojí můj druh.“

„Do prdele, co? To… on?“ obrací svůj zelenkavý zrak střídavě na mě a na obra před sebou.

„Ano, madam. Já. Mimochodem, jmenuju se Odin,“ usměje se šarmantně a přiloží si dlaň na hruď širokou tak, že by na ní mohly přistávat helikoptéry. Lehce a zdvořile skloní hlavu. „Odin Rushwatter.“

Odin

Rozloučím se s Gastonem a opustím kuchyni. Rád jsem po tolika měsících starého přítele potkal. Jeho poslední telefonát mi přivodil značné rozčarování a donutil mě okamžitě zvednout kotvy a jednat. Dnes jsem však díky němu získal i spoustu cenných náhledů na to, co se tu odehrávalo během mé dlouhodobé nepřítomnosti. Mohu se díky nim trochu lépe zorientovat v místním dění. Některé informace jsou vskutku znepokojivé. Ostatně, o tom, jak se určité věci vyhrotily, jsem se mohl velmi nedávno přesvědčit doslova na vlastní kůži.

Ve vteřině se mi všechny myšlenky odsunou do pozadí, protože můj mozek obsadí zcela unikátní vjem. Vůně – nádherná, sladká, vzrušující. Takhle může vonět jen jediná bytost na světě. Rozhlédnu se po prostoru restaurace a mou pozornost si získají dvě ženy.

Bez zaváhání vyrazím jejich směrem a zastavím se až u stolu. Pobaví mě, když zaslechnu, co ta světlovlasá právě vypustila ze svých půvabných rtů. Chtěla by druha jako dezert? Jsem rád k dispozici. Se šlehačkou či čokoládovou polevou?

Cestu mi však zahradí druhá z nich, rudovláska se zelenýma očima. Pokusím se situaci trochu odlehčit, ale při zvuku mého jména sebou ona i její doprovod trhnou. Zbledne a přitiskne si dlaň na hrdlo, jako by se jí nedostávalo kyslíku.

„Jste v pořádku, madam?“ zneklidní mě.

„Jistě, jen…“ zadrhne se jí hlas.

„Klid, však Kristoff žádné potomky neměl, půjde jen o blbou shodu,“ zatahá ji za ruku blondýnka a přiměje ji si sednout.

„Znaly jste mého strýce?“ nadzvednu obočí.

„Strýce?“ vykvikne pro změnu vyděšeně ta, již identifikuji jako svou družku.

Tyto jejich reakce na mě začínají být moc nepřehledné.

O co tu, sakra, jde?

Mávnu na číšníka, který mi jediný svou výškou může v této místnosti alespoň trochu konkurovat.

„Prosím, doneste dámám panáka whisky. Asi raději dvojitého.“

„Já řídím, nemůžu pít,“ namítne žena, jež si mě ještě před kratičkým okamžikem nedůvěřivě přeměřovala.

„Jess, myslím, že panák by nám v tuhle chvíli prospěl. Zavoláme Kiernana, aby pro nás potom dojel.“

„Ne, vždyť hlídá děti. Brnknu Jinxovi.“

„Ne! Jinxovi ne!“

„Proč? Jo aha, promiň.“

Jsem chováním obou dam více než zmatený.

„Ehm,“ odkašlu si, „směl bych si přisednout?“

Když mi po kratším zaváhání pokynou, vypůjčím si židli od vedlejšího stolu.

Přistane před nimi jejich pití. Ta, která původně tvrdila, že řídí, ho do sebe naráz kopne. Uznale semknu rty.

„Omlouvám se, pokud jsem vás jakkoli rozrušil. Rozhodně to nebylo mým úmyslem.“

„To nic. Asi musím vypadat jako blázen. Nechtěla jsem působit nezdvořile, ale řekněme, že příjmení Rushwatter ve mně nevyvolává zrovna dobré vzpomínky. A také mám důvodné obavy, jak vy zareagujete na mé. Jessica Darkwoodová,“ natáhne ke mně ruku a nervózně se pousměje.

Pravda, trochu mi při tom jménu zatrne. Dám si jedna a jedna dohromady. Gaston mi o ní před pár minutami krátce vyprávěl. Lidská Luna. Filantropka. Prý nesmírně laskavá dáma. Ovšem zcela nesmlouvavá, pokud jde o její smečku, za kterou by dýchala. A manželka muže, jenž zabil Kristoffa v souboji o její život.

„Teď už vašim rozpakům rozumím. Přísahám, že mě se bát nemusíte. Necítím vůči vám ani woodlandskému Alfovi žádnou nenávist kvůli smrti mého strýce. Respektuji výsledek souboje. A jen tak mezi námi, dostal, co si zasloužil.“

Rudovlásce spadne čelist a pravděpodobně i ohromný kámen ze srdce. Výraz v její tváři se okamžitě uvolní. Vřele stisknu její pravačku, kterou stále drží před sebou.

Pak obrátím svou pozornost k ženě po své levici.

„Ayla Moonbeamová,“ představí se mi.

Sevřu její dlaň ve své a sotva znatelným dotykem rtů políbím její hřbet.

„Ayla. Krásné jméno.“

Ano, když ho vyslovím, sklouzne po mém jazyku jako kapka medu.

„Znamená prý měsíční světlo,“ pokrčí útlými rameny.

Trefnější pojmenování jí nikdo vybrat nemohl. Je velmi štíhlá a drobounká. Její bledá tvář září jako světlo úplňku a lemují ji blonďaté vlasy. Průzračně modré veliké oči jen dokreslují pocit, že hledím na bytost utkanou z měsíčních paprsků.

Decentně upije ze své sklenky a zkoumavě na mě zahlíží přes její okraj. Zajímalo by mne, co se jí při tom honí hlavou.

„Hele, já vás dva nechám chvíli o samotě, ať se trochu poznáte,“ vytrhne nás ze vzájemného okukování Jessica. „Půjdu nakonec přece jen zavolat Kiernanovi a trochu ho seznámit s nastalou situací, když už mi otrnulo z prvotního šoku. Čistě pro moje ujasnění, jakou pozici vlastně zastáváte v bluecreekské smečce? A jste si tedy oba opravdu jisti, že jste si předurčeni jako druh a družka?“ šermuje ukazováčkem před našimi obličeji.

„Řekněme, že jsem momentálně na volné noze bez jakékoliv smečkové příslušnosti. Vrátil jsem se před pár týdny po mnoha letech z Evropy a jsem poněkud… vykořeněný. K vaší druhé otázce, co se mě týká,“ natáhnu ruku a uchopím do ní Aylino tenké zápěstí, abych k němu mohl ještě jednou zhluboka přivonět, „není naprosto žádných pochyb, ona je má spřízněná duše.“

Vtisknu letmý polibek na konečky jejích prstů a čekám na odpověď.

Usměje se a zpod řas mrkne na svou parťačku: „Já mám taky jasno.“

„Fajn,“ vyfoukne rudovlasá žena vzduch z tváří a vyloví mobil, „jdu rozptýlit vlkouše od otcovských povinností. Za okamžik jsem zpět.“

Vydá se ze dveří a my osiříme.

***

Ayla

„Takže," vyhrkneme oba naráz, když u stolu zůstaneme sami.

Přinutí nás to zasmát se a situace se hned o něco uvolní.

„Dáma první," pokyne mi zdvořile.

„Odin není úplně typické jméno. Ale výstižně mi k tobě sedí."

Přihnu si znovu ze své sklenky whisky a snažím si ho prohlížet pokud možno nenápadně.

Tak fajn, Bohyně. Dala sis s mým druhem dost načas, ovšem zdá se, že čekání stálo za to. Oh, sakra. V životě jsem nejspíš neviděla vyššího a rozložitějšího chlapa. Jak jen mu ta světlá košile parádně obepíná široká ramena a hrudník. A ty vlasy? Do prdele, ty vlasy! Co na ně asi používá? Spadají mu skoro až po lopatky a jejich hnědý tón se mísí s několika sluncem vyšisovanými pramínky. Tak jo, asi nad ním trochu uslintávám. K čertu, že já vážně uslintávám?

Otřu si honem rty hřbetem ruky a střetnu se s pobaveným pohledem jeho tmavě jantarových očí.

„Vybrala ho moje máma. Pocházela ze severu Evropy. Bylo pro ni takovou vzpomínkou na domov."

„Proto jsi žil v Evropě? Vracel ses ke kořenům?"

Promne si delší strniště na bradě, jako by promýšlel správnou odpověď.

„Ne. Odjel jsem kdysi studovat do Británie. Oxford. Práva. Po promoci jsem tam postupně investoval do několika firem a podílel se úspěšně na jejich řízení. Také jsem hodně cestoval, poznával různé země a kultury. Zpět mě přivedla až otcova smrt."

„U Bohyně," překryju si ústa dlaní, „mně to hned nedocvaklo! Pokud byl Kristoff tvůj strýc, pak ty musíš být synem nedávno zesnulého Byrona Rushwattera, který se stal Alfou po něm. Promiň, je mi tvé ztráty líto," stisknu podpůrně jeho předloktí.

„Nemusí. Řekněme, že jsme neměli zrovna blízký vztah," pousměje se smutně a zastrčí mi uvolněný pramen vlasů za ucho. Úplně mě tímhle drobným důvěrným gestem odrovná a na chvíli se mi z toho zadrhne dech.

Pak nasaju kyslík do plic a s ním i aroma lískových oříšků a mechu. Rozšíří se mu zorničky, zatímco mi vytrvale hledí do očí. Prostor mezi námi se zúží a vyplní ho chvějivá energie. Stále ještě ode mne neodtáhl svou ruku a nyní mi špičkami prstů jemně obkresluje boltec. Nikdy dřív by mě nenapadlo, jak může být takový dotyk smyslný.

Neovládnu se a přivřu blaženě víčka. Je sotva postřehnutelné, ale i tak zaslechnu tichounké zamručení, které se mu vydere přes rty.

„Pověz mi taky něco o sobě," vyzve mě měkce, načež pocítím nepříjemné prázdno a chlad v místě, kde ještě před okamžikem spočívala jeho ruka.

„Na mně není nic zajímavého," pokusím se ho odbýt.

Zapře se lokty o stůl, podepře si bradu oběma dlaněmi a skenuje mě pohledem. Cítím, jak mi rudnou tváře.

„Nevěřím," zašeptá.

Kousnu se do spodního rtu a zapřemýšlím, kolik toho mám o sobě na první dobrou naprášit. Přepadá mě pocit, že v porovnání s ním jsem ničeho nedosáhla. Sotva jsem se párkrát podívala za hranice našeho okresu. Zpozoruju, že mu zrak okamžitě zabrousí k mým ústům a přestanu si je oždibovat.

„Vystudovala jsem střední školu s ekonomickým zaměřením a stala se ze mě Jessičina asistentka. Teď se společně staráme o finance a účetnictví všech smečkových firem. Konec příběhu. Říkala jsem ti to, celkem nuda."

„Nestál jsem o tvůj profesní životopis. Chtěl jsem slyšet něco o *tobě*, pamatuješ?" nakloní se ke mně blíž.

Košile u krku se mu rozevře a nabídne mi luxusní výhled na jeho vypracovaný hrudník. Polije mě nenadálé horko. Nasucho polknu. Všimne si mých rozpaků i trajektorie mého pohledu. Zapře se zády do opěrky židle, upraví si výstřih a ohrne si rukávy k loktům.

„Já čekám," unikne mu pobavený úšklebek.

No dobrá, jedná se ostatně o mého druha. Snad bych se mu mohla trochu otevřít.

„Do třinácti jsem žila se samotářskými rodiči. Po jejich smrti se mě ujala woodlandská smečka. Bývala jsem její Omegou, než se k nám připojila nová Luna. Jessie. Vzala si mě pod svá křídla. Dala mi

prostor k růstu. Našla a podpořila mé silné stránky. Díky ní jsem dnes tím, kým jsem."

Natáhne paži. Neuvěřitelně jemně, skoro ostýchavě mne pohladí po hraně čelisti.

„Nemůžu se dočkat, až tvou osobnost poznám lépe," přiblíží svůj obličej k mému.

„Jejda, asi jdeme nevhod, co?" zhoupne se Jessie na patách a nervózně si promne dlaně.

Vůbec jsem nezaznamenala jejich příchod. Manžel jí stojí po boku a já se začínám lehce potit pod nevyzpytatelnou pronikavostí jeho modrých očí.

„Ne, v pohodě… my jsme zrovna… á, asi bych vás měla představit. Ehm, tohle je můj druh Odin a…"

Vztyčí se v celé své mohutné výšce. Dokonce i Kiernan musí nepatrně zaklonit hlavu, aby mu hleděl do očí. A to už je co říct!

„Odin Rushwatter," napřáhne k němu pravici a pevně ji sevře, když se mu na oplátku představí i protistrana.

Chvíli se měří pohledem. Chřípí se jim rozšiřují, jako by vzájemně analyzovali své pachy. Mám trochu obavy, jak na sebe zareagují. Nesmíme zapomínat, že náš Alfa je tím, kdo zabil v souboji jeho strýce. A ačkoli má přisouzená polovička údajně žádnou zášť nepociťuje, nevím, jak je na tom ten druhý.

„Jessica mi do telefonu něco naznačila. Myslím, že bychom si ale měli promluvit důkladněji, minimálně s ohledem na okolnosti a historii vztahů našich smeček. Rád bych Aylina partnera poznal blíže. Přijmete pozvání do našeho smečkového domu?"

„Bude mi ctí," přiloží si Odin dlaň na hruď.

Kiernan kývne na Boba, zatáhne naši útratu včetně velkorysého spropitného a chystá se zamířit k východu.

„Až po tobě," vyzve mě zdvořile ten přitažlivý vlasáč a odsune mi židli.

Poprvé se vedle něho postavím. Sahám mu temenem sotva po ramena. Po tváři se mu roztáhne široký úsměv.

Skloní se a zašeptá mi u ucha: „Je rozkošné, jak jsi maličká."

Ucítím jeho krátký, decentní dotek mezi svými lopatkami, zatímco mě doprovází směrem k vozu na parkovišti, u něhož už postávají manželé Darkwoodovi. Otevře mi dveře a nechá mne nastoupit. Sám se vsouká dovnitř z druhé strany.

Všimnu si náznaku nervozity v jeho výrazu, když Kiernan nastartuje a vyrazíme na cestu. Odvážím se pohladit ho povzbudivě konečky prstů po hřbetu ruky. Skryje je ve své dlani a nepustí, dokud nezastavíme před rozlehlým stavením uprostřed hvozdů.

Ayla

Opanuje mě mírné rozčarování, když jeho ruka opustí během vystupování tu mou. Já vím, zním asi strašně divně, ale nemůžu si pomoct. Od první vteřiny, co jsem ho poznala, prostě cítím, že tohle je on. Ten, na nějž jsem celý život čekala. Že se všechno poskládalo tak, jak mělo. Opravdu by mě zajímalo, zda naše pouto působí stejně i na něho. Podbřiškem mi projede zachvění, jakmile si představím, že jej jednou také stvrdíme.

Vím, že třeba takový Kiernan se do Jess zamiloval na první pohled. Tedy, minimálně to neustále tvrdil. Ovšem jí trvalo dost dlouho, než mu začala city opětovat. Jenže ona je člověk. Jako vlkodlaci bychom měli mít vše snazší, ne? Ach, tak ráda bych věděla, na čem jsem.

Proud mých zmatených myšlenek utne jako břitva přesně ten moment, kdy se moje oči setkají s Jinxovými. Natrefí na naši čtveřici před Alfovou kanceláří. Nemohl, doufám, vycítit, co mě s Odinem spojuje. Přesto na nás zahlíží velmi nevraživě. Oddechnu si, když se za námi zavřou těžké dubové dveře.

„Něco k pití?“ nabídne nám Kiernan a pokyne směrem k pohovce a křeslům.

My s Jess zavrtíme hlavou. Měly jsme už dost a kombinace dvou druhů alkoholu má na mou drobnou fyzickou konstituci svůj vliv.

„Pouze, pokud si připijete se mnou, pane Darkwoode,“ rozezvučí se místností hluboký hlas mého nově nabytého partnera. Natáhne se po podávané sklence tekutiny, která svou temně jantarovou barvou připomíná jeho oči.

„S Ayliným druhem bych si rád potykal. Kiernan.“

„Odin,“ zpečetí vše přiťuknutím.

„A já jsem Jess. Snad si můžeme tykat i bez přípitku,“ krčí rameny má šéfová.

„S největším potěšením,“ pokloní se jí mírně dlouhán.

Přesně tohle. Tohle jsou ty drobnosti, které mne k němu vábí. Které ve mně vzbuzují obdiv. Ta jeho zdvořilá gesta. Žádný z mužů, co jsem dosud poznala, se takto nechoval.

Jess a Kiernan se uvelebí v křeslech, takže na nás dva zbyde pohovka.

„Žena mi říkala, že jsi synovcem Kristoffa Rushwattera, ale prý jsi žil roky mimo Státy a k bluecreekským se úplně nehlásíš. Směl bych znát více podrobností, ať se zorientuju?“

Odin upije a zopakuje mu stručný příběh o studiích a podnikání v Británii. Alfa jen pokyvuje.

„Vrátil jsem se před pár týdny, když jsem se oklikou dozvěděl o smrti svého otce. Nestihl jsem ani jeho pohřeb. Nikdo ze smečky mi nedal vědět. Myslím, že ze strachu před mou nevlastní sestrou, která si nyní nárokuje alfovství. Ona a její druh vládnou pevnou rukou. Mé nástupnické nároky odmítli uznat.“

„Ty bys toužil být vůdcem u bluecreeků?“ vytřeštím na něj oči. Představa, že bych jej měla jakožto svého druha následovat zrovna do téhle smečky, se mi ani za mák nezamlouvá.

„Chci jen spravedlnost. A dobré vedení pro své lidi. Nemusím v něm nutně stát já osobně.“

„Jak je možné, že se k moci dostala tvá sestra?“

Promne si čelo a zhltne zbytek whisky.

„Mohl bys mi, prosím, dolít?“ obrátí se na Kiernana.

***

Odin

Na tohle asi jeden panák nepostačí. Chci jim říci, jak se věci mají, jenže zároveň jim nemohu svěřit všechno. Budu balancovat na pěkně ostré hraně.

„Jak víte, můj otec se stal Alfou po svém bratrovi. Potom, co jsi ho ty zabil,“ pokynu nezaujatě sklenkou Kiernanovým směrem.

„Bojoval jsem o život své ženy a nenarozeného dítěte!“ ohradí se vehementně a jeho vlčí já startuje.

„V klidu. Jen konstatuju," mírním jeho emoce. „Jak jsem již řekl Jessii, nikomu nic nevyčítám. Šlo o férový souboj dle všech pravidel a ty ses stal jeho právoplatným vítězem. Alespoň z toho, co jsem se o něm doslechl."

„Nebyl jsi u něj?"

„Ne. Krátce předtím mě už odeslali studovat na Oxford. Macecha mě odklidila hezky daleko pod záminkou mého vlastního blaha."

„Macecha? Odklidila?" vyvalí na mě oči Ayla.

Povzdechnu si a svěsím ramena. Asi budu muset vzít své vyprávění vážně obšírněji.

„Moje vlastní máma zemřela při porodu spolu s malou sestřičkou. Měl jsem v té době deset let. Otec byl po jejich smrti zcela zlomený žalem a začal popíjet. Velmi se tou tragédií změnil. Nemusím asi zdůrazňovat, že k horšímu. Dlouho zůstal sám, ale po třech letech ho uhnala nová žena, která s sebou přivedla svou dceru. Jen o dva roky mladší, než jsem já. Táta ji adoptoval. Myslím, že si tím chtěl možná vynahradit vlastní ztracenou holčičku, kterou si vždy tolik přál. Každopádně ji pod vlivem své družky Sophie začal upřednostňovat přede mnou. V době Kristoffovy smrti mi bylo už devatenáct a zahájil jsem prvním rokem studium za oceánem. Smečku převzal otec. Tedy, oficiálně. Ve skutečnosti jím manipulovala macecha, která se postarala, aby se z něho stal opravdu těžký alkoholik a pouhá loutka v jejích rukou. A svou dceru Margot v tomto duchu vedla také. S tátou jsme spolu postupně ztratili veškerý kontakt. Přesto se však odmítl svého alfovství vzdát a možná doufal, že mi ten post jednou předá. Teď však převzala jeho pozici má sestra spolu se svým druhem. Je to hnusný, surový chlap. Stojí sice v pozadí, ale ona na něho ve všem dá. Vládnou smečce prostřednictvím strachu. Jako kdysi Kristoff. Ovšem v mnohem, mnohem horším provedení. Macecha je v tom ještě podporuje a já bych tomu rád učinil přítrž. Jen nevím jak."

Hlava mi sklesne do dlaní. Zastydím se za svou chvilkovou slabost. Ucítím něžňoučký dotek na paži. Zvednu oči, abych se setkal s chápavým pohledem své družky.

„V Anglii jsem strávil dvanáct let. Dvanáct dlouhých let prakticky bez jakéhokoli spojení, a přesto mi na mé původní smečce nepřestalo záležet," povzdechnu si.

„Zdáš se být rovný chlap, Odine. Tvůj zájem o blaho bluecreekských oceňuji," nalije mi Kiernan další sklenku.

Vděčně se na něho usměju.

„Myslím, že jsem byl vždycky víc povahou Johansen než Rushwatter."

„Tvá maminka? Ta seveřanka? Jmenovala se Johansenová?" zaplane poznání v Ayliných očích.

„Přesně tak. Jsem hrdý, že mám její geny. Byla nesmírně milující, laskavá a vlídná žena. Nedivím se, že otci její ztrátou puklo srdce. Jen jsem nikdy nepochopil, jak v něm potom mohla její místo zastat taková fúrie."

„Zkoušel jsi své nástupnické právo uplatnit i u smečkové rady?" zeptá se mě Jessica.

Neubráním se kyselému ušklíbnutí.

Ach ano, zkoušel. Jistě, že zkoušel. Nemáš tušení, jak jsem dopadl. Čím jsem si kvůli tomu prošel. Nejraději bych na tyhle zážitky sám zapomněl.

„Nevyšlo to. Odešel jsem odtamtud za dost nestandardních okolností. Hledám teď další způsoby. Chci jít na věc po svém. Po právnicku. Ale potřebuju nastudovat mraky a mraky podkladů, ke kterým nemám přístup, protože knihovna mé původní smečky je mi samozřejmě také zapovězena."

„Mohl bys použít naši!" vyhrkne Ayla. Poté se zarazí a otočí se Kiernanovým směrem. „Může, že ano? Když teď očividně nemá vyjasněný vztah s bluecreekskými, smí zůstat u nás? Jakožto můj druh?"

Alfovi zaskočí a jeho žena ho musí párkrát praštit mezi lopatky.

„Popravdě, na tenhle požadavek jsem nebyl zcela připraven."

„Ale no tak, vlkouši. Bylo by to skvělé řešení. Nechci, aby od nás kvůli němu odešla má nejlepší kamarádka," upře na něho Jessica prosebný pohled a já vnímám, jak on pod jeho vlivem doslova taje.

„Já nejspíš…“ uhne zrakem, aby se setkal s minimálně stejným štěněčím výrazem, který se usadil na Aylině tváři. „Zatraceně, já se z vás dvou jednou zblázním. No dobrá! Pro mě za mě.“ Pak se otočí mým směrem. „Odine, pro lásku Bohyně, sekej dobrotu a nenech mě mého poněkud unáhleného rozhodnutí litovat. Nechovám vůči tobě předsudky. Pokud bych měl dát na první dojem, působíš na mě jako slušný vlkodlak. Ale zkus mě pochopit, že po zkušenostech s Kristoffem jsem vůči Rushwatterům trochu obezřetný. Bez urážky. Tak tedy, vítej.“

Zmateně se po těch třech rozhlížím.

Vážně mi právě nabídli azyl u vlastní smečky? Nebudu muset přespávat v prťavém zatuchlém pokojíku? Dovolí mi využít místní knihovnu? A hlavně, budu tu den co den po boku své družky?!

„Tobě se ten nápad nezdá?“ pípne zklamaně Ayla, když nejsem delší dobu schopen žádné reakce.

„Cože? Ne! Tedy, ano! Ano, budu nesmírně poctěn, pokud zde najdu zázemí. Já jsem momentálně jen… překvapen a zaskočen.“

„To jsme dva. Další rundu?“ vydechne Kiernan a nalije nám pro jistotu dvojitou.

***

Domluvíme se ještě na pár podrobnostech a pravidlech. Vypili jsme těch skleniček trochu víc, takže zde zůstávám už rovnou přes noc. Sice tu nemám nic na převlečení, ale čert to vzal. Ráno musíme tak jako tak zajet k restauraci pro auto, které tam zůstalo, protože Jessica po tom panáku v zájmu bezpečnosti nesedla za volant. Při té příležitosti si své věci můžu spakovat nebo si koupit další.

Ayla navrhla, že si mohu vzít pokoj její bývalé spolubydlící, která před pár lety odešla za svým druhem právě k mé rodné smečce. Od té doby je prý prázdný. Sdílí uprostřed společnou koupelnu s tím jejím. Budeme si tak nablízku, a přesto si dopřejeme dostatek prostoru, abychom se poznávali postupně.

Ach, Bohyně, pouto sice cloumá mým nitrem, ale když převládne racionální smýšlení, vyhodnocuji ten nápad jako nejlepší možné řešení. Alespoň prozatím.

Kiernan se svou ženou nás doprovázejí. Z jedné místnosti vyjde energická starší dáma s nakrátko střiženými šedými vlasy. Přeměříme se vzájemně pohledem a pak nám oběma svitne.

„Odine! Kluku, ty jsi ale vyrostl! U všech vlčích ďasů… Co tu děláš?“

„Judith!“ zvednu ji radostně v objetí ze země, když v ní poznávám doktorku naší smečky. „Na to samé bych se mohl ptát já tebe!“

„Když se podmínky u bluecreekských rapidně zhoršily, využila jsem příležitosti a zakotvila tady. Alfa mi tak trochu dlužil za život své ženy a dcery,“ mrkne Kiernanovým směrem a ten jí vděčně pokývne.

„Tak se tu teď asi budeme potkávat častěji. Představ si, tahle krásná žena je má družka,“ usměju se hrdě na blondýnku po mém boku.

„Skutečně? Ani nevíš, jakou z toho mám radost,“ spráskne lékařka nadšeně ruce. „Ayla je zlaté děvče! Zlaté! To ti povídám. Ale ty jsi byl taky vždycky hodný hoch. Na svůj věk až moc moudrý a dospělý. Co ti taky zbylo, když ti umřela tak brzy maminka, viď?“ zjihne její pohled a natáhne ke mně paži, aby mne pohladila po tváři.

Vrátí mě tím do doby, kdy jsem vysedával v její ordinaci a dlouhé hodiny jsme si povídali. Ona byla jednou z mála, kteří mi pomohli těžké období překonat.

„No nic, chlapče. Nebudu tě teď zdržovat, ale slib mi, že se za mnou brzy zastavíš. Určitě toho máme za ty roky oba na srdci spoustu.“

Krátce ji stisknu ve své náruči. Jessica se jí začne vyptávat na zdravotní stav své sestry. Jak jsem vyrozuměl, ta dnes porodila holčičku.

Kiernan nám popřeje dobrou noc s tím, že musí jít zkontrolovat, zda se babičce podařilo uspat všechny čtyři děti, nebo ji tam ještě některé z nich zkouší přemluvit na další pohádku.

Ayla mi ukáže můj pokoj. Není z největších, ale je čistý a mám tu po mnoha týdnech konečně pocit bezpečí. Jen mě někde vzadu v hlavě hlodá svědomí, zda svou přítomností zde neohrožuji ostatní. Události

poslední doby byly na můj vkus docela dramatické a můj mozek se zdráhá uvěřit, že mám již všechno za sebou.

Moje nová družka stojí přede mnou, ruce sepjaté na břiše a už si zase okusuje spodní ret. Mám chuť ji na něj políbit. Nakonec však odolám, protože ji přece jen znám pouze pár hodin a nejsem si jist, zda by se to slušelo. Mamka mi vždy vštěpovala, že k dámám je třeba být zdvořilý. Pohladím ji alespoň po hebounkých vlasech a vtisknu jí dlouhou pusu na čelo.

„Děkuju ti za dnešní večer. Nemůžu se dočkat, až tě poznám důkladněji. Věřím, že musíš být opravdu úžasná, když je z tebe Judith tak unešená."

Tváře jí zrůžoví a přejede mi dlaní po paži.

„Dobře se vyspi, Odine. Taky se těším, až se víc seznámíme."

Odin

Noční můry mě neopustily ani tuto noc. Jsou mými věrnými společnicemi od doby, co se mi podařilo uprchnout od bluecreecké smečky. Alespoň, že tentokrát jsem snad ze sna nekřičel. Možná budu muset poprosit Judith, aby mi předepsala něco na klidnější spánek.

Zaťukám na dveře vedoucí z mého pokoje do koupelny. Zvuk tekoucí vody ustal už před nějakou dobou, ale i tak bych nerad vtrhl dovnitř, pokud by se tam ještě nacházela Ayla.

Družka nedružka, jsem gentleman, ne?

Ach, Ayla. Jen si vzpomenu na její kouzelnou, měsíčně bledou tvář a už se mi na rty dere úsměv. Nikdy by mě nenapadlo, že se budu muset vrátit domů z jiného kontinentu, abych konečně nalezl svou spřízněnou duši. Už jsem měl skoro tendence hledání vzdát. Snil jsem o ní tolik let.

Její vůně vyplňuje prostor koupelny v omamné koncentraci. Zavřu za sebou sprchový kout, ve kterém musela ještě před chvílí stát. Na okamžik dovolím své fantazii si ji tu představit. Prakticky okamžitě mi z toho začne tvrdnout v klíně.

Kruci, ta na mě má ale vliv, zasměju se sám sobě a pustím na sebe studenou vodu.

Musím se bohužel nasoukat do včerejšího oblečení, jelikož nic jiného s sebou nemám. Obezřetně k němu přičichnu a vyhodnotím, že se ještě v pohodě dá použít. Na poličce pod zrcadlem naleznu hřeben a obyčejnou černou gumičku. Drze si obojí vypůjčím a stáhnu si vlasy do ohonu.

Odhodlám se zaklepat na druhý východ z koupelny, který ústí do jejího pokoje.

„Pojď dál,“ vyzve mě a já zahlédnu, že si ještě zapíná jednu náušnici.

Otočí se ke mně a v ten moment mám pocit, že mě zalije záře linoucí se přímo z jejího nitra. Její úsměv mě zahřeje a odežene definitivně i ty poslední kousíčky nočních můr, které na mně ulpívaly.

Přistoupí těsně přede mne a popřeje mi dobré ráno. Světlé kadeře si dnes vyčesala a díky tomu si všimnu, že jí zcela nepatrně, avšak nesmírně roztomile odstávají uši. Mám znovu ukrutnou chuť ji políbit, ale nechci na ni být příliš hrrr. Proto mé rty spočinou jen na jejím temeni.

Přijde mi, že světýlko v jejích očích lehce pohaslo, když mi pohlédne do tváře.

„Copak? Doufám, že nejsi volbou Bohyně zklamána," ťuknu ukazováčkem jemně na špičku jejího nosíku.

Zpytavě mě skenuje pohledem. Tak teď vskutku začínám mít obavy, jestli nelituje, že jsem jí byl předurčen zrovna já. Cítím, že i můj vlk začíná panikařit a divoce buší tlapami zevnitř do mého hrudníku. Nebo se tímhle způsobem možná ozývá mé zneklidněné srdce.

„No," pronese konečně po delší odmlce a olízne si rty, „když se rozdávala atraktivita, tak na tobě Bohyně rozhodně nešetřila. A tu hlavu pravděpodobně taky nemáš jen na culík."

Úlevně se zasměju a zapřu své čelo o její. Zakručí mi v žaludku. Ayla mi přejede bříšky prstů po hrudi. Působí to na mě, jako by do mé kůže skrz tenkou látku košile vypalovala jejich stopu. Na okamžik zatoužím zbavit se té bavlněné bariéry.

„Pojď, vezmu tě na snídani a během dne bych ti mohla ukázat knihovnu."

Souhlasně kývnu. Lehýnce se otře svou rukou o mou. Skoro, jako by mě za ni chtěla uchopit. Než však stačím zareagovat, zamíří ven z místnosti.

***

V kuchyni narazíme na Alfu, jeho ženu a čtyři dítka. Kiernan navíc chová na ruce malinké miminko a láskyplně si ho prohlíží. Zvedne zrak a rozněžněle pronese ke své družce: „Jessie?"

„Vlkouši, neštvi! Vím, co se ti teď honí hlavou a rovnou říkám: Na páté zapomeň! Hope, přestaň svou sestru krmit těmi marshmallows, ty patří jen do kakaa. Calebe, okamžitě schovej všechny suroviny zpět.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Návrat Pradávných*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.